

ning og helst Ophævelse af hele Kommissariatsvæsenet. Jeg skal ikke komme dybt ind paa her ved 1ste Behandling af begrundede det, i alt Fald ikke, hvis der ikke senere skulde gives mig særlig Anledning dertil. Jeg kan i det hele i meget slutte mig til de Udtalelser, vi hørte fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), der jo gjorde Rede for Jernbanekommissionens Stilling overfor den Tanke, jeg her fremfører, nemlig Kommissariatsvæsenets fuldstændige Ophævelse med Undtagelse af dette ene Punkt: ny Baneanlæg. Jeg skal, som sagt, ikke fordybe mig i Sagen, men blot konstatere, at det ærede Medlems Fremstilling af, hvorledes Stillingen var i Jernbanekommissionen, er fuldstændig korrekt. Derigenem finder jeg overhovedet den fornødne Støtte for den Tanke, jeg her har tilladt mig at fremsætte om Kommissariatets Ophævelse, en Tanke, som man ellers maaske vilde finde meget underlig. Det vil imidlertid af det ærede Medlems Fremstilling ses, at det ikke er nogen splinterny Opfindelse af mig, men at Tanken tværtimod er kommen frem med stor Styrke i en Kommission, hvor der sad mange sagkyndige Mænd, hvor vi foretog en ret indgaaende Drøftelse af Spørgsmaalet, og hvor der ogsaa fremsattes bestemte Forslag eller Udkast til til Sagens Ordning hørende Lovforslag. Skulde jeg blot antyde en Enkelthed, som dog vistnok maa falde alle i Øjnene, saa er det det, jeg turde maaske sige: næsten barokke, der ligger i, at Statsbanerne skulde være underlagte et Tilsyn af en kgl. Kommissarius, naar man tænker sig, at vi nylig have faaet en ny og forhaabentlig fortrinlig Organisation af Statsbanedriftens Ledelse under ikke mindre end 5 Direktører, der maa antages at være de sagkyndigste, de dygtigste hver paa sit Omraade, som man kunde opdrive. At en kgl. Kommissarius, der i Reglen er en afgaaet ældre Embedsmand, fra et helt andet Felt, skulde kunne korrigerer, bedømme, kritisere disse sagkyndige Direktørers Ledelse af deres Forretninger, og at han skulde kunne være en overlegen Vejleder for en Trafikminister i Stedet for den naturlige, nemlig Generaldirektionen for Statsbanerne, det forekommer mig at være næsten barokt at tænke sig, men saadan er jo Stillingen. Jeg henstiller derfor til det høje Tings velvillige og grundige Overvejelse, om det ikke vilde være tidssvarende nu at gaa bort fra dette fornemme Overtilsyn med Banedriften og da

særlig for Statsbanernes Vedkommende; thi det er jo i Virkeligheden et Omsvøbsdepartement, som man her indfører mellem Trafikministeren og Generaldirektøren.

Gaar jeg dernæst over til de private Baner, vil man maaske spørge mig: Trænge de ikke til et kraftigt Tilsyn, til et Tilsyn med deres Drift? Jo, tilvisse, men der er jo allerede uden disse Kommissarier et godt og praktisk Tilsyn, ja et Dobbelttilsyn. Det ene bestaar i, at Ministeriet udnævner mindst 2 Medlemmer af selve Banens Bestyrelse, ved Lejlighed endnu flere. Derved faar Ministeren jo Adgang til at øve en direkte Indflydelse paa hele Driften og Ordningen og paa de vedtagne Bestemmelser. De maa i ethvert Tilfælde stadig holde sig a jour med, hvad der passerer, og hvad der mulig kunde være Lejlighed for Ministeren til at gribe ind i. Denne Form for Tilsyn er noget helt andet end det, som kan øves af en kongelig Kommissarius, der i Ny og Næ besøger en Jernbane. Man kan ikke stille saa store Fordringer til ham, da den Slags Besøg jo mere ere Fæstbesøg med Fæstmiddag, Ekstratog etc. Hvor skulde han kunne udøve nogen egentlig Indflydelse paa Driften eller sætte sig nøje ind i de foreliggende Sager? Det andet Slags Tilsyn er det specifikke tekniske Tilsyn, der føres af Ingeniører, udnævnte af Regeringen. Det maa selvfølgelig være et fuldstændigt og virkeligt Tilsyn, omfattende alt, baade det rullende Materiel, Bane- og Brobygning o. s. v. Der er altsaa Adgang for Ministeriet til at føre et dobbelt Tilsyn, som er langt mere effektivt end det Overtilsyn, som nominelt føres af den kongelige Kommissarius. Jeg tror altsaa, at baade for Privatbanernes og Statsbanernes Drift er Kommissariatsvæsenet en ganske overflødig, besværlig og fordyrende Institution, som jeg gerne vilde gøre mit til, at vi kunde komme bort fra, saa snart det kan ske paa en overfor de nuværende Kommissarier hensynsfuld Maade. Thi det vil jeg udtrykkelig bemærke, at jeg for mit Vedkommende har ikke — saaledes som det maaske fra andre Sider er Tilfældet — noget Horn i Siden paa Kommissarierne. Tværtimod, for de ikke faa af dem, jeg er kommen i nærmere Berøring med, nærer jeg den stærkeste Respekt. Det er derfor ikke om Personerne, men om selve Sagen og udelukkende om den, dette Forslag drejer sig. Idet jeg henstiller den af mig her fremsatte Tanke til velvillig og grundig Overvejelse i det høje Ting, tør jeg vel nok